

Mesaj Pascal
Böcskei László episcop romano-catolic

„La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul. Pământul era neorânduit și pustiu, și întuneric era deasupra abisului, și duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor.” (Gen 1, 1-2)

Iubiți credincioși!

La sărbătoarea Învierii Domnului nostru Isus Cristos, îmi place să mă întorc mereu la primele două rânduri ale Sfintei Scripturi, care le consider ca o uvertură a unei întâmplări minunate. Puterea Dumnezeului creator începe să se manifeste spectaculos și continuu, și parcurgând mileniile până în zilele noastre, ne invită să fim și noi parte a acestei lucrări minunate care arată spre viitor. Cuvintele citate rezumă ceea ce cunoaștem deja din experiența de viață, când nu de puține ori ne este greu să purtăm povara pustietății și a întunericului existenței cotidiene. În același timp, descoperim aici chemarea tainică venită de la Dumnezeu, care prin Duhul dătător de viață ne călăuzește spre o înnoire și renaștere în planul salvator al Tatălui ceresc.

În urmă cu câteva zile, am devenit atent la mărturia unui om, care s-a destăinuit într-o emisiune radio. Un om trecut deja prin experiența vieții, vorbea despre tainele existenței, despre sensul vieții și realitățile prezentului. Spunea: *„Este greu să trăiești într-o lume în care în permanență te confrunți cu întrebarea: De ce? M-am săturat să tot încerc să găsesc răspunsuri la toate aceste întrebări. Priviți la ceea ce se întâmplă în lume! Cu câte pericole ne confruntăm! Câtă nedreptate ne chinuie viețile! Lumea noastră se îndreaptă într-o direcție greșită. Cu siguranță, nu acesta a fost planul lui Dumnezeu Creator. Și totuși, mășăluiim într-o astfel de lume. De ce?”*

Mărturia acestui om în vârstă a trezit în mine gânduri profunde, iar întrebarea „De ce?” răsună și astăzi în interiorul meu. Într-adevăr, Dumnezeu nu așa a dorit să fie lumea creată de El. Primul capitol al Sfintei Scripturi, relatând minunea creației, pasaj evocat în noaptea Vighilie Pascale, ne vorbește despre adevăratul plan al lui Dumnezeu. Iar dacă vrem să parcurgem mai departe acest plan, și recunoaștem, că și noi suntem parte a acestei relatări, atunci în istoria răscumpărării noastre vom descoperi într-adevăr un șir de întrebări *De ce?*, care mereu întrepătrund calea noastră spre înnoire. În șirul acestor întrebări: *De ce?*, acum, în lumina sărbătorilor pascale, ași dori să reflectăm la două momente de confruntare a omului cu planul mântuitor al lui Dumnezeu.

„DE CE m-ați căutat? Nu știți că eu trebuie să fiu în casa Tatălui meu?”
(Lc 2, 49)

Poate ne surprinde faptul că, la sărbătoarea Învierii, reflectăm la acest moment al copilăriei lui Isus. Dar, după o reflecție mai profundă, ne dăm seama, că prin întrebare formulată de tânărul Isus aflat în pelerinaj cu părinții săi la Templul din Ierusalim, pentru a sărbători Pesahul, el transmite un mesaj mai profund al chemării sale. Alături de Maria și Iosif, Isus nu trăiește doar momente ce țin de tradiția și disciplina religioasă a evreilor, ci este acolo prezent pentru a începe celebrarea propriului Paște. În răspunsul adresat mamei sale, Isus indică spre adevărata lui misiune, revelată deja Mariei prin bătrânul Simeon la ceasul prezentării la templu. Și iată, Isus din nou „*se află în templu, nu ca un rebel și neascultător față de părinții săi, ci tocmai ca și un ascultător, cu acea ascultare care duce la cruce și la înviere.*” (Joseph Ratzinger, *Isus din Nazaret, III*) - Întrebarea cu care Isus îi surprinde pe Maria și Iosif ar trebui să ne pună pe gânduri și să ne ducă spre o adevărată introspecție. Sărbătorirea Învierii presupune din partea noastră să îl cunoaștem pe Isus, și să conștientizăm misiunea sa. Să căutăm să înțelegem învățătura lui și să lăsăm ca mesajul său să treacă prin zidurile pe care le ridicăm adesea și în multe feluri în calea iubirii lui Dumnezeu. Doar atunci putem sărbători cu adevărat Învierea lui Isus, dacă ne alăturăm lui în fiecare zi, și Îl primim în viața noastră. Înnoirea vieții noastre poate începe doar acolo, unde Îl întâlnim pe Isus învățând, vindecând problemele noastre și chiar suferind, pentru căci în El și prin El se manifestă iubirea părintească a lui Dumnezeu. Paștele ne va fi de folos, dacă vom putea răspunde cu fermitate la întrebarea lui: „*De ce m-ați căutat?*”. Pentru că îl cunoaștem, pentru că vedem în El calea spre adevăratul succes al vieții, pentru că îndrăznim să ne încredințăm Lui pe noi înșine, pe cei dragi și întreaga lume, pentru că prețuim mai mult ca orice legătura noastră cu El. „*Trebuie să fiu în casa Tatălui meu*” – spunea odată Isus, parcă invitându-ne „*ca să fiți și voi acolo unde sunt eu.*” (Ioan 14,3)

„DE CE-l căutați pe Cel Viu printre cei morți?” (Lc 24,5)

Dintre relatările despre înviere, ne place să amintim experiența femeilor care în prima zi a săptămânii, dis-de-dimineată se grăbesc la mormântul lui Isus. Sub povara evenimentelor și purtându-și durerea, scopul lor este să săvârșească ceea ce mai era necesar în jurul lui Isus înmormântat. Erau atât de copleșite în durerea lor, încât descoperind mormântul gol, amărăciunea crescândă le împiedică să recunoască calea speranței și a întâlnirii. Nu poate fi întâmplător faptul, că evanghelistul care a consemnat acest eveniment, vorbind despre mormântul deschis și gol, , dar și despre femeilor sfinte cu cei doi bărbați îmbrăcați în haine strălucitoare, moment în care femeile și-au îndreptat privirea spre pământ. Privirea orientată în jos este un semn al tristeții și durerii, un semn al pierderii și deznădejdiei într-o întâmplare aparent încheiată. Cuvântul îngerilor însă, nu este doar o simplă comunicare despre înviere, despre planul minunat de mântuire al lui Dumnezeu. Plămada nouă, despre care apostolul Pavel le-a scris mai târziu

corintenilor (1Cor 5, 6b-8), dospește deja în mormântul deschis și gol, pentru a pătrunde și a face roditoare viața celor care sunt deschiși la înnoire. **“De ce-l căutați pe Cel Viu printre cei morți?”** - Această întrebare ne îndrumă din nou spre meditație, căci învierea trebuie să lase amprente în viața creștinului. Din acest motiv, în fiecare an, la sărbătorirea Vighiliei Pascale, Biserica ne invită să ne amintim de propriul nostru botez și, ca plămădă vie, să reînnoim promisiunile baptismale. Să ieșim din rutina vieții noastre și, cu credință înprospătată și voință reînnoită, să ne așezăm la izvoarele speranței și bucuriei. Lumânarea pascală simbolizează acest izvor pentru noi: în Isus Cristos, care a biruit moartea pentru noi, a apărut lumina atât de necesară pentru creșterea noastră, căci izvorul tămăduitor al învierii nu va seca, dacă vom rămâne aproape de Isus. Iată de ce este atât de oportun să retrăim bogăția credinței noastre și roadele ei în viața de creștin. Dincolo de aparențe, miracolul învierii ne conduce la profunzimi, acolo unde prin credință putem ajunge la cunoașterea Dumnezeuului cel viu. În acest an, de Sărbătoarea Paștelui, când lumea se confruntă cu atâtea încercări, trebuie să ne apropiem unii de alții cu o astfel de credință, plină de viață și orientată spre viitor. Într-o lume întunecată, trebuie să-L căutăm pe Cel Înviat și să-L oferim pe Cristos unul altuia.

„La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul. Pământul era neorânduit și pustiu, și întuneric era deasupra abisului, și Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor.” (Gen 1, 1-2)

Iubiți credincioși! Primele rânduri din cartea Genezei inspiră deja o atmosferă pascală. Dincolo de întrebările „de ce?”, aceste rânduri ne oferă deja o speranță nouă, pentru că Dumnezeu continuă să lucreze pentru binele omului. Prin Isus Cristos, El a venit foarte aproape de noi, pentru a da răspunsuri și îndrumări la întrebările și neliniștile noastre. Să ne deschidem viața în fața Lui și, asemenea vestitorilor Învierii, în compania femeilor și a ucenicilor grăbiți spre mormânt, împreună cu cei care, în așteptarea Rusaliilor, l-au întâlnit pe Cristos cel viu pe drumul spre Emaus, în arcă, pescuind sau în comunitatea, în spatele ușilor închise, să ne lăsăm atinși de Vestea cea bună, de mesajul vieții înnoite. Isus trăiește și astăzi! *„Cu cât se apropie cineva mai mult de El, cu atât este atras mai mult în viața Sa în misterul suferinței Sale răscumpărătoare.” (Joseph Ratzinger, Isus din Nazaret, III).* Să permitem ca prin noi marea lucrare de răscumpărare, să aducă o nouă speranță lumii încercate de suferință.

Doresc tuturor dragilor mei credincioși, și celor care cu speranță sărbătoresc Învierea Domnului, ca această sărbătoare să fie un izvor de pace adevărată, și momentul unui nou început într-o viață înnoită.

Oradea, 27 martie 2023.

†Böcskei László
episcop